

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kłždu kobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Reminiscere.

Romsk. 8, 31—39.

Š kajej mozu jow Anjesowj japoschtol rěczy, š kajej njesatšchašomnej wěstosću! Ženje přjedy we šwěcze njeje šo tak rěčalo. Je 13. staw w přěnim liščje na Korinthiškich wyšoti khěrlušč lubosćje, dha je 8. staw lista na Romškich wykazy khěrlušč wěry. Šow my widžimy: kšješćizjanska wěra njeje žane hole wumyšlenje, ale móž, kotraž móže čłowjeka psches hłubiny nusy a hory starosćje pschěběhnyčž; žane myšlenje a nadžecze a pschecze jenož, ale wěstosć, žane šnano, ale najwěščizšje, ščtož šo myšlicž hodži, tak wěste, šo mohł čłowjek, kaž Luther rjeknje, tawšyntkróčnje ša to wumrjecž.

Wěšo w šamym wolomiku, w kotrymž šo my mozu a hłubokosćje wěry Anjesoweho japoschtola wjěkelimy, my tež hłuboki rosdžěl mješ nim a nami pošnajemy. Niž našdala móžemy šo my š nim měricž. Drašta wěry, kaž ju Pawol ma, je ša naš pschewulka. Tu šo my woblez njemóžemy; my ju njewupjelnimy; čžyli my to špytacž, bychmy w njej padnyli. Šdyž šmy my žyle šprawni pschecziwo šebi šamym a pschecziwo našchemu Bohu, potom dyrbimy pschidacž: tak daloko my hiščje dawno nješšmy w našchim šnutštownym žiwjenju kaž japoschtol Pawol; ščto wě, hacž my hdy š temu dońdžemy, tak š wutrobny prajicž móž kaž wón: „Je Bóh ša naš, ščto móže pschecziwo nam byčž?“ Ale runje našcha epistola čže naš wabicž, hacž šebi my njechamy jako našchu př-

nju a pošlednju starosć naležane dacž byčž, šo š kajej wjěkelej, wěstej wěry pschěbědžicž. Bomhaj nam wščitkim našch šwěrnj Šbožnik š wjěšekemu wušnaczu:

Je Bóh ša naš, ščto móže pschecziwo nam byčž?

- To je:
1. našcha khorhoj ša poštny čžaš,
  2. njekhablaty šaložł, na kotrymž našcha wěra šteji,
  3. našch ščtit pschecziwo wščitkim našchim njepšchecželam.

1. Š wotkal Pawol wě, šo je Bóh ša naš? Rošymy šo to šame wot šo, šo dyrbi Bóh na našchej štronje štacž, naš lubowacž, ščtitowacž a žohnowacž? Ššmy dha my tak pobožni, tak šwjeczi a prawi, tak čžicheje myšle a pschecželnimi, tak počezimi we šłowach a škutkach, tak žyle čžisczi wot hórkosćje, šawisćje a hidženja našchim šobucžłowjekam napschecziwo, šo dyrbi Bóh šwoje wjěšele nad nami měčž? Ach ně, runje nawopak je. Bóhanjo pod hrěchom, židži pod hrěchom, žyle čłowjestwo pod hněwom Božim, tak je nam to Pawol w přěnich stawach lista na Romškich wopišal. A tola Bóh, tón šwjaty Bóh, njeje pschecziwo nam, ale ša naš. Haj, ščtož běšche psched čłowjekami njemóžne, je Bóh we šwojim njewurjeknjnym šmilenju móžne ščinił. Wón šam šwojeho Ššyna njeje pschepušćizil, ale je jeho ša naš wščitkich podal. Šow my do njewuščlědžomneje hłubokosćje Božje lubosćje nuts hładamy, kotraž jo pschenjescž njemóžesćje, šo

dyrbjale te wotpadnjene džeczi shubjene bycz, ale pomoz pschinješe na tajtim puczu, kotryž człowiski rosom šebi ženje njeby wumyšlicz mohł. Jow my s dobom zyłu wulkofcz našeho Šbóznika šesnajemy. Niz jeho wutrobu šapšchimowaze džiwy, niz jeho šwědomnje šatšchašowaze, ale tež šašo šahojaze šłowa bėchu najwjetšche na nim, ale jeho šwjata lubofcz, kotraž je šo pschede wšchēm w jeho czėrpienju w jejnej zyłej hlubokofczzi a mozy šjewiła. Kaž šo rėczka w dole tež psches najdžiwišchi wıchor njesmuczi, tať tež wıchor jeho najhórcz, ho czėrpienja rėczku jeho šwjateje lubofcze smuczičz njemóžesche. Wona dale bėži, hačz jeho žiwjenje dokonjane njeje. A to wšchitko ša naš, ša naš, šo by našeho Wótza wobliczo nam šwěcziko a my šašo džeczi jeho šbodobanja byli. Hdyž hody rėka, hdyž teho wěczneho Wótza jeniczke džeczo we žlobiku leži: „Bóh s nami“; hdyž my na šwjatkach, hdyž buchu czi japoschtoli polni šwjateho Ducha, šhwalimy: „Bóh we naš“ — ta šhorhoj, pod kotrejž šo my w póstnym czašu šhromadžujemy, ma napišmo: „Bóh ša naš.“ Ššchetož Šhrystuš bu našch šrednik a šczini mēr psches šwoju krej na šchizju, tať šo Bóh nětł wjazny našch njepscheczel njeje, ale našch pscheczel a my šmy jemu špodobni šczinjeni w jeho lubowanym Šsynu. Š krašna wěstofcz, kotruž nam póstny czaš s nowa pschipowjeda: šo ta lubofcz njewumrje, kotraž je ša naš krawiła; šo ta hnada njewumrje, kotraž je nam na Golgatha wobėdžena; šo ta wutroba, kotraž je tam bicz pschestała, hišchcze pschezo ša naš bije, naš wješelych a wěstych šczinicz: „Je Bóh ša naš, šchto móže pschecziwo nam bycz?“

2. Ššches tajku wěstofcz pať našcha wěra derje šaloženy šaložk dobudze, wot kotrehož šam my kóždemu wobškorzerjej trošchtu napšchecziwo šupimy. Na tajkich wobškorzerjach njepobrachuje. Najprjedy šakon wustupi a nam našche pschestupjenje Božich kašnijow prjódčdzěrži. Šotom našche šwědomnje poštanje a nam našchu winu poškaže. Dale naš šwět psched šwój šudny štol šczėhne, šwět, kotryž je šam pošny mašanoscze hrėcha a tola kóždny bleczt na tych widži, kotřiz wot šwěta nješbu. Škóncznje tež šėrschta tuteho šwěta poštanje, kotryž najprjedy do hrėcha šawjedze a potom hrėchnikow wobškorzuje. Šlajcze, wobškorzerjo kólowokólo a tola: šchto chze wobškorzecz? šchto chze šatamacz? Niz še šamoprawdoscze tute praschenja pschiindu, wjele bóle my w nich bolosny šynť s tamneho czaša šlyšchimy, w kotrymž šo Pawoł hišchcze šchepotajo psched tym jeho wobškoržowazym hrėchom praschesche: „Ša hubjeny człowjek, šchto budze mje wumóž wot czėła teje šmjercze? Ale šako wón šwonkownje šlepy a šnutsčownje widžazy šczinjeny we šwojej komorzy w Damaskonje šo modlesche, dha je šo wón pod pscheczelniwej powjesczu Ananiašowej, we wodaczu hrėchom, kotrež jemu tutón wuczomnik pschipowjedasche, we šwjatej šchczėnizy, w kotrejž bu wón s Duchom Božim wobhnadženy, Božeje hnady wěstny šczinił a je wyštačz nawuknył: Bóh je tudy, kiž prawnych cziwi; Šhrystuš je tudy, kiž wumrjel je, haj, kiž tež šbudženy je, kotryž šedži na prawizy Božej a šastupuje naš. A kaž husto czi wobškorzerjo šwoju hlówu s nowa pošbėžechu — a woni šo s tym komdžili nješbu — je Pawoł pschezo s nowa na tutón šaložk šupil, wo kotrymž Pawoł Šerhardt špěwa: „Ša šaložu šo žyle na Šhrysta drohu krej; tať Bóh šo na mni šmili, šo šo mnu derje štej.“ A pschi tym chzemy tež my wostacz. Šchtož pschezo wot hrėcha a njeprawdy tebi na wutrobje a na šwědomnju

leži, to polož pod šchiz na Golgatha, teho wěstny: tón Šnjes je tež ša tebe šastupil. Macz móže šwojemu džěfczu, pscheczel šwojemu pscheczelej we wutrobnyh šmilenu džěl štarofcze a šrudoby wotewšacz. Šokonjana lubofcz Božeho a człowiškeho Šsyna je zyłemu człowjestwu jeho zyłu hrėchnu winu wotewšala. Šjewinowaty nan na brėmjenju šwojeho winowateho šyna šobunješe. Š tym, šo šo wón tehodla rudži a płacze, wón w mēnjenu šwojich pscheczelow džěl brėmjenja wot ramjenjow šwojeho woboheho džěfcza wosmje. A s tym, šo Boži Šsyn ša winu wšchitkich šwojich bratrow czėrpi a krawi, wón ju psched Bohom wot tuteho zyłeho šhudeho naroda wosmje.

Chzesch ty prajicz: Šchto hrėch, šchto wina! ja wo niczim njewēm. Šuby pscheczelo, hišchcze wšchitkich dnjow wječor tu njeje. A hdyž šo Bohu w jeho šmilenu špodoba, tebi ššlewjet psched tvojimaj woczomaj rostorbnycz, šo ty twoje žiwjenje widžišch, kaťež wone wopravdze je a škorzicz nawuknesch: Š bėda, kať šym šwoje dny pscheczinił — potom njetwať na šam šwój škutť, potom twoje wukhowanje w šamolwjenjach njepytaj, ale czėtaj š hnadze Boha, tvojeho Šbóznika, wo kotrejž šo nam njedželu šako njedželu špěwa: wona šo njedyrbi wot naš precz hnucz a tón šlub Božeho mēra njedyrbi nihdy padnycz.

3. Ššmy my pať s Bohom šjednani, potom šmy tež pschecziwo wšchitim njepscheczelškim mozam šchitowani, wot kotrejž štrony pschezo wone pschecziwo nam poštanu. Našch lud w tu šhwilu we wojowanju pschecziwo zyłemu šwětej wot njepscheczelow šteji. Hišchcze dobycze njeje dobyte a mēr niz wobėdženy, ale Boža hnadna pomoz, kotruž hačz šem šhonichmy, naš tež ša pschichod trošchtnych šczini. Je Bóh ša naš, šchto móže pschecziwo nam bycz? Ša našche jenotliwe žiwjenje mamy my tute šame dowěrjenje. Šnjesowy japoschtol zyly rynth tyšchnosczow mjenuje, kotrež móža naš potrjechicz, nėtčizsche a pschichodne. Wone šo tež w našchim czašu poškasuja. Šow mjecz, kotryž na bitwišchczach kónzuje, tam šrudoba, kotraž kať czėmna ruka psches našch lud bėži; šow štyšnoscz a štarofcz wo tych našchich wonkach w polu, tam nusa a parowanje najnušnišcheho, kotraž wo domy kłapa. Šchto nam wudžerzecz pomha? „Je Bóh ša naš, šchto móže pschecziwo nam bycz?“ Ššmy my šebi teho we wěrje wěščzi, šo je Bóh ša naš, potom my tež we wšchitim dale bóle pschewinjemy psches teho, kiž naš lubowal je. Šomu dha je šrudoba šemje najczėžšcha? Šrje tola temu, kotryž dyrbi š šwojemu czėrpienju tež hišchcze wjele czėžšche brėmjo nobyčz, šo šo wot Boha wopušchčeny šaczuma abo tola wofšchewjazny trošcht Božeje lubofcze, Božeje bliškoscze, Božeje pomozny njesaczuma. Ššmy my pať s Bohom w towaštwje, dha mamy my najšylnišcheho pomoznika — šchto dha chzyl pschecziwo temu dobycz?

W tajkej wěstofczzi šo my tež psched pošlednim njepscheczelom njenaštróžimy. Ššmjercz naš wot wšcheho, wšcheho džėli: wot našcheho powołanja, kotrež bėšche nam lube; wot našchich kublow, s kotrymž šmy šo po nēczim wobdali; wot wšchitkich nam lubnych wobštejnoscčow, w kotrychž šmy žimi; wot našchich lubnych, kotřiz šu nam š wutrobje šrosčeni, ša kotrychž budžichmy šo hišchcze štaracz mēli. Šaj šmjercz na wěcznje džėli, hdyž šwjaskaj wěry a lubofcze człowške džeczi šhromadze njewšataj. A tola — my šnajemy šcheczijanow dobywatški šhėrlusch:

„Smjercz, hdže je tvoje žahadlo? Rowje, hdže je tvoje dohycze? Bohu budž džať, kiž nam to dohycze dať je psches našeho Anjela Jesom Khrysta!“ Ale sčto tak wysťa? Jenož tón, kotryž wě: „Bóh je sa mnje.“ Jenož, sčtóz móže we wěrje s Pawolom prajicž: „Khrystuť je tudy, kiž wumrjel je, haj, hiščeje wjazy, kiž tež sbudženy je, kotryž ředži k prawizy Božej a fastupuje mje.“ Do Khrystuťoweho dohycza je tež naše dohycze wobsamtnjene. Psches njeho je řmjercz sa jařne wrota wěcznosće řčinjena.

Mój řchesczjano njechařch wysťacž:

Je Bóh na mojej stronje,
Dha je mi pomhane;
Mój njepscheczel tón řhoni,
So řchťodžicž njemóže?

Samjeń.

Budž mi hnadny!

(Lut. 18, 13.)

Njech řamopravi řo tu řhwala,
Sa řhudny řřěřchniř řteju řdala;
Sa, řwjaty Božo na njebju,
Šso k tebi bližicž njewěrju.
Na wutrobu na řřěřchom řro
Tu s rořtaczom ja dyrů řo:
Mi řřěřchnikej budž, Božo, hnadny!

Šřym pořny brudom, mařany,
Mje trundle řřěřcha řryja;
Tež řhory řřym a wuřadny,
Mi řřyřki w duřchi řryja;
Šřej woczi řřěřhancž njewwažu,
Sa k Bohu jeno řdychuju:
Mi řřěřchnikej budž hnadny!

Haj, wucžicž mje psches Khrysta řrej,
D Božo miřošcžiwň!
Sa doměrjam řo Šbóžnikej,
So psches njeho řřym řiwň.
W nim w řiwjenju a wumrjecžu,
Mój Božo, k tebi řdychuju,
Mi řřěřchnikej budž hnadny!

K. A. Fiedleř.

Jesuťowe pschekrařnjenje na Taborje.

A poda řo, řo Jesuť k řebi wřa řřetra, řana a řatuba, a džeřche na horu, řo by řo modliť. Lut. 9, 28.

Wjele wulřich řkutow Božich je řo na horach podaťo. A ranju wot mēřta Erzerum, kotrež řu njedawno Turkojo, wot Ruřow cziřčezeni, řpuschcžili, leži w Armeniřkej hora Ararat. Na nej wosta Noachowa řódž řteju, a s hory řtupařche řwóřba teho muža, kiž bě do lijenžy hnadu pola Boha namaťať, do doľa a runiny dele, řo by Bóh s njeye nowe cžłowjeřtowo pschihotowať. Na horje M o r i j a je Abraham, wóťž iřraelskeho luda a wuhotowany je řlubjenjom, řo s jeho řymjenja řbože sa wřhitke narodny řeńdže, řwoju wěru a pořřušchnosć wopokařať, jako dyrbjeřche řřaafa woprowacz. Na wjeřchu Sinai je Móřřař, wumóžniř Božeho luda s řaraonoweho wotročkřowřtwa, pola Boha pschewwajo Božu křařnosć widžať a Boži řaťoń dořtať. Na horje M e b o je Móřřař řwoje bēdženja pořne řiwjenje řřoncžil a řo wot teho Anjela pohřjebať. Na horomaj Š b a l a Š a r i z i m

w Samariskej bu pořdžicřo pořlecze a řohnowanje wuwokane, kiž iřraelskemu ludej s džeřčenja abo se řazpicža Božeho řakonja wuřhadža. Ščto by njewjedžať, řo je Davit na horje Ž i o n řwóř hřód a tón Anjeř na horje M o r i j a řwóř templ mēť?

Najwadžniřche pať dyrbi nam byčž, řo je našch Š b ó ž n i k hory jara lubo mēť. Na hory džeřche, hdžž čžyřche řo modlicž, na horje je junu řwoje křařne předomanje džeřčať, na horje je na řerusalem pľakať, na horje je řo woprowať, a s hory je řřoncžnje řo k Wóťzej wřócžil.

Hory řu wotřarje wěczneho Boha. Na nič, wřřche řwěťneje hary, je wutrobje lóžo řo řmērowacz, tu je njebjeřkemu řwěťku bliže a po řdacžu tež Bohu, tu wócžto Božu křařnosć lepje pschewidži, tu móže duřcha Dawitowe hōřřke pľalmy najnutřniřcho řo modlicž, ert je řpěwacz a wysťacz.

Hdže dha by tola mēřtno sa řesuťowe pschekrařnjenje najpschihodniřche byťo, hdžž niž na horje? na horje T a b o r? Wřřoko řo řbēhajo wřřche genezarethřkeho řěřora řteji řaž řralowa, wot deleka hacž horje se řtajuje řelenym lēřom wodžeta, a druhe hōřřki ju wobdawaju, řaž bychu wokoło njeye řlecžake. Na teřle horje, w módrinje a řwětle njebjeřow, řo našch Š b ó ž n i k s najwjeřřchimaj prořetomaj řtareho řľuba řetka, tu řo pschewwaczomnikami pschekrařni, tu řo druhi řas sa Božeho Šřyna pomjenowa. Š dobrym prawom řpěwamy w řhēřľuřchu 524: „Řať řjenje bē na Tabori, hdžež řo ta lubošć pschekrařni.“ Tu bē wuczomnikam wokoło wutrobny, řaž nēhdy řatubej na hōřřy řwojeho řona, hdžž džeřche: „Řať řwjate je tuto mēřtno, tu ničžo druhe njeye hacž Boži dom, tu řu njebjeřke wrota!“

D hdž by řo tola tež našcha duřcha k tajkelej wřřokošcži pořbēhancž mohľa! řotom by ři móžno byťo, nuts pohľadacz do Božeho potajniřtwa, w kotrymž je našche řbože wobsamtnjene, haj nuts pohľadacz do Božich njebjeřow, w kotrychž je nam našch Š b ó ž n i k hēty pschihotowať.

J. K.

Jesuť na pucžu do řerusalema.

Wón pať wřa k řebi tnych dwanaczoch a džeřche k nim: Šlejcz, my džemy horje do řerusalema, a wřhitko řo dopjelni, řčtož je piřane psches prořetow wo cžłowřřkim Šřynu. Lut. 18, 31.

Šřmy řastupili do cžařa, w kotrymž je wřřčemi pobožnymy řchesczjjanami s našchim Šbóžnikom do Gethsemane a na Golgatha pucžujemy, řo bychmy jeho w jeho cžerřpienju a wumrjecžu wobkēdžbowali. Ščto dha je řřoncžnje cžerřpienje a wumrjecze wřřčedneho cžłowjeľa? ře nēřčto druhe hacž rořpuschcženje teho, řčtož bē na nim řjane, řřľne a řpodřiwanja hōdne? ře nēřčto druhe hacž dopokař jeho njemožy a njekničomnosće? „Š nim je ře řónzej, wón bu přecz“, ľudžo praia, „njech je byť řral abo wotročž, wucženy abo blařnik.“ Řad řřyřchimy, řo je wulki A p o l e o n řmyľki řwojeho řiwjenja na řmjertnym řožu pořnať, ale wón je tola njeye wjazy wotpořucžicž mohľ, řo je řľawny pēřnjēř Š ó t h a mřejo řawokať: „Wjazy řwěťka, wjazy řwěťka!“ ale wón tola njeye wjazy řwěťka dohycž mohľ. Tu bē dořpokna njemóz jařna, wřřcha nadžřia řhubjena, řaž wřřhať to pola tnych, kiž řu we řwěťnym řbožu ředželi a sa řwěťnej možu a cžerřču řtali, hinať byčž njemóže.

Řať je to tola žyle druha wēž s K h r y s t u ř o w e j ř m j e r c ž u ! řa njeye řnamjo jeho njemožy, ale je najmóžniřchi řkut; wón njewumrje, dořelž dyrbi, ale dořelž čže; řmjercž jeho njepōžřje, dořelž je řmjertny, ale dořelž řo řam do njeye ponuri. Mjes řym řo řo wón po řdacžu wot móžnych řwěťa mori, je wón woprowdže niž wopor, ale s dořom mēřch niť, kiž w o p o r p i ř h i n j e ř e. řubošć, kiž bē řiwjenje jeho řiwjenja, tu řwoje najwřřřche dohycze řwječži, a bē hižom jeho

zplý semsfti thóð w lóždej krocželi šapřecže šameho šebje a do-
špokne podwolenje Wótzei, dha šo tole podwolenje w jeho šmjert-
nym čžerpjenju w došonjanofčži pokazže.

Wumrjecže Šhrýštušowe šo njeħodži š wumrjecžom žaneho
druheho čžlowjeka přjedy njeħo a po nim pšhirunacž, pšchetož
wone je wumrjecže šwjateho, je wopornity škutš, došonjenje
wopora, šotryž pšches jeho žyke žiwjenje dže. Wšchitko, šchtož šu
profetojo wo Šefušu wěšchžili, jandželjo wo nim pšhipowjedali,
šchtož je šam rěčžal, čžyž, čžiniš, čžerpil, šo hašle tudy prawje
šrošymi. Šhrýštušowe žiwjenje, budžiče šo měšto na Golgatha
na horje pšchekrašjenja wobšamtko, by ša šwět jako žiwjenje
Š b ó ž n i š a šhubjene bylo. Nicžo njeby šawoštako hacž rudžaze
dopomnjecže na šwjatu, šwětlu podobu, kiž je něħdy pšches šemju
krocžika. Šefu, njeħ twoje šłowo tež naš š tebi šawoštka a nam
do wutrobny: Šlejczje, my džemy do Šerufalema, šo byħmy šo
wšchitžy w duchu tebi pšchifamtki a čže pšchewodžili!

J. K.

Na pokutny džej.

D Wótče wšcheje šmilnošče,
Ša na kolena padnu,
Ša čžuju hrěchom roškarče
A prošchu čže wo ħnadu,
Ach, šmil šo, šmil šo nade mnu,
Wšmi wot mje hrěchom čžěžkotu
Pšches tvojú wulku šmilnošč.

A ty, o Šefu, kiž ty šy
Na šchžžu wumrjel ša mnje,
Šo byč byš š Bohom šjednany,
Pšchidž tvojá ħnada na mnje.
Šaj ty mje š Bohom wujedna,
Ach, wšmi mje š ħnadže hrěšniška,
Ššwój šłoty mēr mi podaj.

D šwjaty Ducho, šwětlo ty
Ššy wutrobny a myšle,
Wobž mje, šo njebyš šmyšleny
Pucž š žiwjenju wote mnje.
Daj, šo ja šleħo ħladam šo,
Šo š pokucže byč wróczil šo,
Kaž hrěšniškej šo šłušča.

J. Kruža.

Ĥrěšnik, kiž pokutu čžini.

Šħyž šo w Šjednocžennyħ Štatach poħnožneje Ameriki nowy
přšident wušwoli, potom pšches žyku Ameriku a ħiščje dale
móžne ħibanje dže. Ša d w ě l u j u, šo šo w n j e b j e š a č
n a t o j e n o t r ó š ħ š k e d ž b u j e, ħaj, hacž šo tam šchto wo
to štara. Šħy by jendželšti kral abo ruški ħěžor šwoju křonu
njenadžujžy wotpołožil a pšajil: Njeħ knježi, šchtož šchže, dha
by šo podawš do wšchěħ róžłow šwěta telegrafowaš a wšchudže
najwjetšche špodžiwanje šbudžil, ale ani jeničžki jandžel w njebješach
šo njeby pšachal: Čžehodla je šo to štašo? Woda paš šo dženkša
abo w tešle ħodžinje, šo šo něħ džje ħrěšnik na šwo-
jim šłym pucžu wobrocžiči a pokutu čžini, dha
šo wo tymle podawku w njebješach ħnydom
šjawnje rěčžiči a je wješele pšchew wšchěmi
jandželemi. Tam šo tajšle wězy žyke ħinaš wobħladuja
hacž na šemi. Šchtož šo nam wulke šda, to w njebješach ša
maše pšacžiči, a šchtož je nam šnadne, móže tam ħorjelach wulku
pšacžiwofčž mēcz.

J. K.

Wobknež šo!

We šchwabachškim kraju bu pšchihodny mlody muž ša wješ-
neho pšchewštejčžerja wušwoleny. Duž jemu jeho štary wučžer a
pšchecžel pišasche: „Nětko nawušt pšchede wšchěm šo šam wob-
knježičž; pšchetož šchtož čže na šamo šebi š knješom byčž, tón ma
na wjetšchim kraleštwje knježičž hacž ruški ħěžor.“ To je pěkne,
dobre šłowo. We šwěcže šu ħižom móžni knježerjo pobyli, šotšičž
šu šo na to wuštejeli, wulke wóšška a žyke ludy wodžičž, ale
šamo na šebi knježičž njerošymjachu a tehodla šwojim žadoščam
podležachu. W štarym čžaju je Alexander Wulki, kral
mazedoništi, w běħu 10 lēt Ĥgyptowštu a žyku wjecžornu Afriku
šebi podčžišnyš, ale šam šo njemóžesche ššludžičž; paš by šo roš-
ħoriš, šo njewjedžesche, šchto čžini, paš by piš, taš šo šaše do rowa
šapadže a jeho wulke kraleštwo š nim rošpadny.

Wodobnje běšche š Napoleonom I. By-li wón šwojeje
čžješčelakomnošče, šwojeħo ħněwa a šwojeje wjecžiwofčže móžny
byš, dha by wěšče franžowški ħěžor woštak a njeby žiwjenje na
dalofej šamotnej kupje wobšamtkyčž trjebaš. Na wjetču
Bismarku je šo šħwaliko, šo je tehodla tajlu wħšokofčž
dožpiš, dofelž šo wjedžesche wobknježičž a šwoju móž ženje bóle
njenapinašche hacž bě móžno a prawje. Wobknježenje šameho
šebje taš derje šwonšowny wušpěch šawěščiči, kaž tež šnutššowneho
čžlowjeka polěpšchi. Kaž do powětra wuššelane rakety š rjenje
ħarbjenym šwětłom rošbuchaju, taš najrjenšche duchowne mozy
wuhajnu, ħħyž šo čžlowjel šam njewocžehnje. Tehodla je šo
tež wobknježenje šameho šebje we wšchěħ čžahach a wot wšchěħ
mudryħ jako podłoha došryħ počžinkow šħwalika a porucžaka.

Něšotre pšchitkady: Salomo pšaji: „Ššo wocžahnyčž je
pucž š žiwjenju.“ Ššokrates, grichiški rěčžnik do Šhrýštušow-
wego naroda: „We wšchěħ wěžach, kiž byču čžiči ħańbu čžiniš,
ħħy by šo wot nich wobknježičž daš, wušt šebješameho wob-
knježičž: pšchi došytku, ħněwje, wješelu, šrudobje.“ Šokrates:
„Šchto dha je čžlowjel, kiž šo šameho šebje njewobknježi, wjazž
hacž njemudre ššocžo?“ Biblija: „Močče wšche štawy,
šotrež šu na šemi!“ „Wotpołožče štareħo čžlowjeka!“ „Šotšičž
Šhrýštuškej pšchifšłušcheju, šchžžuja šwoje čžeko š lóšhtami a žado-
ščemi.“

J. K.

Wšhelake š bliska a š daloka.

* Šańdženu njedželu džeržesche knješ wšchšchi žyřkwiny
radžičžel Rošenkranž žyřkwinu wšitaziju w Budeštežach.
W přenim němškim šemščenju knješ wšitator š wošadže rěčžesche
a na šerškim knješ šaraš Ĥada š Budyššina. Předowanje
mēješche na wobemaj šemšchomaj knješ duchowny Wójž. Wopok-
dnišche džěčžičemščenje džeržesche knješ šaraš Domášška.
Š njemu pšchifamtky šo šħromadžična wošadow š rošpominanju
wošadnyħ ualežnoščow. Wóndželu knješ wšitator wošadne šħule
wopyta.

* Njedželu 2. ħapreje knješ duchowny Wřóšak jako wškar
Šupjanskeje wošady šwoje šaštojuštwo nastupi.

* Š jutram šo šašo jutrowne ššrowjenja na našchich
wojakow wudadža. Šubi Ššerbjo nočžyli ššomdžičž, tajšle knižki
š natwarjenju tym šwojim won šłacž. Šnježa duchowni je wěšče
rad wobštaraja.

Šamolwity redaktor: J. Gólč. Ššoburedaktor: J. A. Kapleř.

Čžičžčžer a naškadniš: M. Šmoleř.